

med 2½ års dagpenge, 7 måneders arbejdstilbud osv., osv. Det er en uendelighedsmaskine, som vi har fjernet os fra.

Vi har fået strammet op på mange ting, og vi har også opnået mange resultater. Kernen i diskussionen om arbejdsmarkedspolitikken og aktiveringspolitikken er en balancegang mellem ret og pligt. Det er en balancegang, hvor man hele tiden skal holde sig for øje, om man nu er kommet for langt over til den ene side i forhold til det, som var målsætningerne.

Vi har i lang tid lagt meget vægt på pligterne, måske ikke så meget for at påpege pligterne over for de ledige som for at påpege de pligter, som systemet burde have, til at stille nogle reelle tilbud op over for den ledige. Det har haft sin effekt, og det er i hvert fald ikke sådan, tror jeg, at der længere er nogen i systemet, som er i tvivl om, at det faktisk er meningen, at den ledige skal have nogle ordentlige tilbud.

Derfor kan man jo også sige, at tiden kan være inde til at lempe på reglerne og den meget snævre regelstyring, som vi har i vores systemer, og i højere grad at gå over til mål- og rammestyring.

De reformer, vi har lavet på arbejdsmarkedet, har vendt de gamle systemer på hovedet, og principielt og reelt skal der tages udgangspunkt i den enkelte lediges baggrund, ressourcer og muligheder. Aktiveringen skal føre til større kompetence og større muligheder for job.

Om det er kvantitet eller kvalitet, vi går ind for, er jo en næsten umulig debat, for laver man et beslutningsforslag om, at man vil have større kvalitet i aktiveringen, så skulle det undre mig meget, om ikke man fik en fuldstændig opbakning. Selvfølgelig vil man få det.

Vi mener i Det Radikale Venstre, at det er vigtigt at få så mange aktører og udbydere på banen som overhovedet muligt. Det er vigtigt, at man får forskellige aktører til forskellige typer ledige, sådan at man får nogle optimale tilbud ud fra den situation, som man som ledig står i, og at man kommer til at arbejde sammen med nogle mennesker, som faktisk har forstand på lige præcis den baggrund og den situation, som man står i.

Vi vil også gerne være med til at kigge på, i hvor høj grad man kan gå videre i retning af at give et større medansvar og dermed også nogle større valgmuligheder for den enkelte ledige.

Der har været en tendens til at påpege, at det står forfærdeligt til i det eksisterende system, men der synes jeg, at det så er værd at slutte af med at citere fra den nu hedengangne avis Ak-

tuelt, der den 26. marts 2001 under en overskrift, der hed »Aktivering er bedre end sit rygte«, henviste til en analyse, som var lavet af Center for Alternativ Samfundsanalyse, hvor forskeren blev citeret for følgende:

»Jeg er lidt overrasket over, at der er så mange optimister. Det hænger måske også sammen med, at jeg ligesom mange andre har haft et pessimistisk billede af gruppen af aktiverede. Det har jeg ikke helt så meget mere.«

Det synes jeg måske er værd at tage med, når vi forsøger at banke hinanden i hovedet med diverse dårlige eksempler. Vi skal huske på, at der også er masser af gode eksempler. Det er dem, vi skal tage ved lære af, det er dem, vi skal bruge i det kommende arbejde og i den kommende debat, vi skal have, for at finde frem til, hvordan vi kan strikke systemet endnu bedre sammen, end det er i dag.

Jette Gottlieb (EL):

Det er Enhedslistens opfattelse, at regeringen siden sin tiltræden har ført en menneskefjendsk arbejdsmarkedspolitik, hvor aktivering handler om tvang, hvor de arbejdsløse fra at være levende mennesker med krav og rettigheder er blevet reduceret til at være et problem, bare fordi de fylder op i arbejdsløshedsstatistikken – man har i øvrigt derfor også lavet nogle andre måder at opgøre statistikken på, så det ikke er synligt, hvem der er arbejdsløse – og hvor der er opbygget et ikkeordinært arbejdsmarked parallelt med det ordinære, hvor tusinder af mennesker arbejder uden overenskomstmæssige rettigheder og løn. Det er i øvrigt et stærkt voksende arbejdsmarked, kan man sige.

Derfor var det en overordentlig glædelig overraskelse, da arbejdsministeren den 17. marts 2001 gav udtryk for helt fornuftige holdninger i en kronik i det ikke helt så aktuelle Aktuelt. Arbejdsministeren erkendte, at der var brug for flere tilbud og mindre tvang. Der er brug for at tage udgangspunkt i den enkeltes forudsætninger, blev der sagt, og der er brug for at lægge vægt på kompetenceudvikling i arbejdsmarkedspolitikken.

Men jeg må sige, at tiden efter den berømte kronik har sat et stor spørgsmålstejn ved, om ministeren faktisk mener det alvorligt, at der er brug for at sadle om i arbejdsmarkedspolitikken. For gang på gang har ministeren understreget, at han mener, at denne politik har været en succes, og jeg har ikke hørt et eneste konkret bud fra ministeren på, hvordan f.eks. ideen om